

Jurnal de calatorie Herning, Danemarca

Cu zicala „Calatorului ii sade bine cu drumul“ am inceput jurnalul de calatorie din Chicago, asa ca inca odata asa nu mai vreau sa incep. Mai bine s-ar potrivi “Inginerului ii sade bine cu lucrul” sau “Robotului ii sade bine cu miscarea”. Ideea care se ascunde in spatele acestei pseudo-zicale este ca in ultima luna am fost numai pe drumuri cu diferiti roboti si aproape deloc acasa. Dar cu aceasta ultima calatorie ia sfarsit si seria mea de deplasari in strainatate cel putin pentru anul asta, daca nu chiar pentru totdeauna, dar asta nu am de unde sa stiu nici eu si nici altcineva.

La 3 zile dupa ce m-am intors de pe noul continent care mie in mare parte mi-a lasat impresia ca arata ca un imperiu care parca sta sa se prabuseasca, am pornit intr-o noua calatorie, de data asta pe aceeasi bucata de pamant, fara sa mai schimb continentul. Ca e aceeasi bucata de pamant este ceva relativ, in cateva sute sau mii de ani s-ar putea ca apele sa acopere si ultima limba care leaga batrana Europa de peninsula scandinavica si atunci vom zice ca am fost la plimbare pe insula. Dar pana atunci sunt bucuros ca inca mai pot merge cu masina pana in multe parti ale Danemaricii, chiar daca nu in toate.

Vorbesc de masina si de drumuri, pentru ca in orasul in care trebuia sa merg acum, adica in Herning, nu exista aeroport, cel mai apropiat este la vreo 100 sau mai putin de kilometri si de la Stuttgart pana acolo nu este zbor direct, asa ca un zbor dus si intors ar fi fost prea complicat, lung si deloc ieftin. Asadar am ales varianta masinii combinata cu trenul, adica eu ma duc cu masina incolo si colegul meu care vine cateva zile mai tarziu vine cu ea inapoi, eu urmand sa vin cu trenul inapoi. Pentru asta am luat Audi A3ul de la lucru, si sambata dis de dimineata, am pornit-o la drum. Din cauza ca am stat cam mult la povesti cu o seara inainte, si pentru ca am trandavit prea mult facand bagajele, nu am apucat sa dorm decat vreo 3 ore si jumatate, ceea ce a fost mult prea putin pentru drumul de 1100 km pe care-l aveam in fata mea. Dar am zis „ce-o fi o fi”, am luat volanul in dinti, am intins vecele spre nord si pe aici ti-e drumul. Dupa vreo ora si ceva am observat ca nu mai vad autostrada de oboseala, asa ca am tras in prima parcare mai populata si am lasat scaunul pe spate, ca un macho adevarat, doar ca un macho in mod normal ar fi mai avut pe careva in scaunul ala peste care sa se aplece si aplecat. In timp ce altii opreau sa-si bea cafeaua de dimineata si sa manance covrigul sau croissantul de mic dejun, eu sforaieam cu voiosie in spatele volanului. Dupa ceva mai putin de o ora m-am trezit cu pofta de drum si dupa ce am vizitat si eu anexele parcii am dat drumul rotilor sa se invarta din nou, de data asta cu forte noi si puternice.

Prea multe nu mai vreau sa povestesc despre drum, mai ales ca nu s-a mai intamplat nimic, si am ajuns cu bine, dupa vreo 9 ore de condus plus o ora pauza de somnorici am ajuns cu bine in micul oras din Danemarca. Si cate dreptate am cand zic asta, pentru ca ma asteptam la ceva mai mult de la orasul intre carui ziduri salasluieste odata la 3 ani cea mai mare expozitie de tehnica alimentara de pe peninsula scandinavica. Orasul are doar vreo 58.823 de locuitori, adica cam o septime din cat are Timisoara, nu am vazut nici un bloc sau vreo casa mai mare de 2-3 etaje si ca intindere imi aminteste de Sannicolaul Mare, poate ceva mai mare, adica un Sannicolaul Mai Mare.

In prima seara, in ciuda oboselii acute adunata in oasele mele batrane, dupa ce mi-am lasat lucrurile in camera de hotel am luat din nou masina sa vad orasul inca pe zi. Dar de abia am urcat in masina ca deja s-a intunecat. Ei, nu chiar, zdub-zbonc-intuneric, adica nu s-a intunecat brusc, dar pana am iesit din hotel deja nu mai aveam cum sa fac poze fara blitz. Orasul e frumos, micut, cu strazi curate si cladiri ingrijite si linistit. Si inca ce linistit! Era sambata seara, ma asteptam sa vad lume pe strazi, in cautare de ceva distractie, vreo coada in fata unei discoteci, mormane de popcorn in fata cinematografului. Nimic! Gol! Din cand in cand cate vreo pereche infrunta vitejește vantul care-ti intra pana in adanacul urechii si-ti sopteste cu glas suierand „Du-te acasa ... du-te acasa...!”

Dar hai sa-ti descriu putin orasul: centrul este o zona pietonala, cu cladiri micute si prietenoase, la parterul carora sunt inghesuite cu caldura diferite magazine micute cu marfa de tot felul. Cladirile din intreg centrul, cam ca si in tot orasul te invaluieste cu o caldura sufleteasca, pentru ca nu vezi

beton sau tencuiala rece, ci absolut toate cladirile sunt din caramida sau au cel putin pe fatada au caramida de un rosu aprins care iti aminteste de focul fierbinte din soba de acasa. Ei, si ce daca am locuit la bloc si nu am avut niciodata soba, am voie sa am imaginatie bogata, nu? Oricum, casele sunt mult mai prietenoase decat intr-un oras industrial si parca te simti mai incalzit. Inauntru. Ca pe dinafara mi-a inghetat tot ce am mai scump si mai lung. Adica nasul!

Din cate am aflat urmatoarea zi, orasul nu este prea mare si nu este un oras care sa-ti dea impresia despre Danemarca. Mai bine te duci in Copenhaga sau in alt oras mai mare. In Herning nu gasesti cladiri vechi, nu e nici urma de istorie, cred ca cea mai veche cladire este biserica din centru, si ea dateaza din 1889. Ce s-a intamplat cu cladirile mai vechi nu stiu, din pacate nu am apucat sa aflu. Asa ca prea multe poze nu am apucat sa fac, ca nu am avut cu ce. Putinele poze care le-am facut au fost in centru, adica pe aleea lunga cu pomi in mijloc pe unde se plimbau ramsitele de sambata seara ale locuitorilor Herningului. Si cam atat e de vazut din Herning. Na bine, sunt rau acum, dar asta e impreisa care mi-a lasat-o orasul. In schimb orasul are un lucru pe deplin: banci! Nu din alea de sezut, pe care sa-ti odihnesti reumatismul, ca oricum nu sta nimeni pe frigul asta afara la aer, ci din alea cu ziduri groase si geamuri blindate. La fiecare colt, gasesti cate o banca, pe fiecare straduta sunt cel putin doua banci, si toate au automate in afara bancii, cam cum e in Romania si nu trebuie sa intri inauntru cum e obiceiul in Germania. Si tocmai din motivul asta am ramas cu impresia ca toti oamenii din Herning scoate bani de la banca, la orice ora. Pentru ca nu treceau 2 minute de plimbare, care nu mai era plimbare, era mai mult alergatura ca sa ma incalzesc putin, sa nu trec pe langa cel putin doua banci si din astea doua cel putin la una statea careva in fata automatului si scotea bani. La un moment dat am vrut sa ma duc la careva si sa-i intreb ce fac toti cu banii astia, ca ii vad pe toti scotand bani, dar nu vad pe nimeni sa-i cheltuie. Pentru ca magazinele sambata la ora asta erau deja inchise, restaurantele erau goale, nu stiu unde se duc toti banii lor de era asa urgent sa-i aiba la ciorap. Pentru ca eu aveam ceva Euroiaci cash in buzunar si pentru ca contul meu cam sughite in ultima vreme de gol ce e, nu am vrut sa scot Coroane Daneze de pe Card, asa ca am preferat sa-i schimb la un centru de schimb valutar. „Cu ce sa te ajut, Fat-Frumos? spuse Spânul si il baga pana la brau in pamant” Gaseste un schimb valutar in oaza cu fructe de mare. Banci cu duiumul, bineinteles inchise, schimb valutar ioc! Daca nu as gasi in Franta sau in Luxemburg vreun schimb valutar, as intelege, cine mai schimba bani la ei, cand aproape toata Comunitatea Europeana are doar Euro? Doar cand vine din cand in cand cate un ratacit al soartei din Romania sau din America. Si Romanul oricum nu schimba leisorii lui valorosi in strainatate, ca are el destui Euroi la ciorap. Vorba ceea: „Ce face un roman cand nu mai are Lei? – Schimba niste Euro” Asadar si prin urmare, am ramas tare surprins sa nu gasesc absolut nici un schimb valutar in tot orasul. Dar un loc tot este in fiecare oras unde poti schimba niste bani, chiar daca la un curs de râsul curcii! Sau iei o curca de râsul cursului! Directia gara!!! Pe jos, bineinteles, ca in orasul asta de la un capat in altul al orasului ajungi probabil in jumatate de ora pe jos, iar gara este ca in orice oras respectabil in mijlocul orasului, adica exact acolo unde ma aflam si eu. Cand am gasit cladirea tipica de culoare gri care iti arata in orice colt al lumii ca acolo se afla o gara, am ramas foarte surprins: Gara, gara, dar unde-s trenurile? Si unde-s liniile? Gara din Herning are o cladire principala cu inca vreo doua corpuri. In cladirea principala sunt la parter parcuri, la etajul I probabil ceva birouri si la etajul II sala de asteptare si ceva magazine. Care bineinteles ca sambata seara sunt inchise. De fapt gresesc, nu erau toate inchise, doar unul. Si celalalt din cele doua existente, un fel de super-market-butic cu de toate era deschis, cum se si cade in orice gara. In afara de inca vreo doua celule de telefon nu am mai vazut in gara lor de 5 metri latime si vreo 30 lungime. Dar totusi unde-s liniile? Daca te uiti in stanga, vezi un tunel suspendat, pe limba mea, o pasarela, care duce la statia de autobuse aflata la cativa metri mai incolo. Si in partea dreapta o alta pasarela te conduce peste strada principala la doua linii de cale ferata. Si eu care credeam ca acolo e statia de tramvai! Mai mult decat o statie de nici nu era. Doua scari care duceau la fiecare peron, un ceas mare si un automat de bilete. Mai astepti altceva de la o gara? Oricum nu ti-ar folosi la nimic.

Asa ca m-am intors in cladirea principala in care macar era cald si bine. In singurul magazin deschis am aflat de la vanzatoare, o chinezoaica care stia putin engleza si nu stiu cata daneza, ca nu exista Schimb Valutar in oras, dar pot schimba la banca cand deschide. Adica luni, peste doua zile! „Sar’mana Spânule, nu ai si o betoniera sa ma astupi?”

Ce mai imi ramane de facut? Dupa ce am vazut orasul din cap la coada, intr-o ora m-am intors inapoi in hotelul in care aveam sa-mi petrec restul zilelor placute din Herning. Noroc ca aveau televizor colorat si cu sunet din doua difuzoare plasate la stanga si la dreapta ecranului, ca orice tembelizor normal, ca altfel aveam sa ma plictisesc de moarte. Dar iti inchipui ce bine stau cu daneza, limba care nu imi zice nimic, cand vorbesc astia parca susura raul, parca suiera Spânul o rugaciune calului inaripat. Noroc ca pe langa cele 4 canale daneze mai prindeam si RTL si CNN. In cele 4 zile pe CNN am vazut doar discursuri de-ale lui Bush si noi raniti in randurile saracilor soldati americani care ocupa Irakul cu ganduri foarte pasnice si se mira ce au toti oamenii aia cu ei. Asadar mi-a mai ramas doar RTLul, la care am vazut seriale si emisiuni care daca acasa m-ar plati careva sa le vad i-as arunca banii in nas si as zice: „Nu Spânule, cu mine nu-ti merge!” Dar nu stii niciodata de unde vine unda. De data asta unda venea din antena de televizor!

Probabil as fi apucat sa ma distrez si cu vecinii mei, ca oricum se auzea prin peretii aia totul, adica incepusem deja sa tin jurnalul de cate ori au fost la buda si de cate ori au tras apa (iese suma impara) si la ce emisiune se uita, dupa sunetele din camera vecina. Dar nu prea aveam chef sa ma distrez cu asa ceva, stiind ca in camerele alaturate nu sunt numai oameni de afaceri veniti ori la expozitie ori la ceva intalnire britanica care tocmai se incheia ziua urmatoare.

Spre norocul meu sambata aveam un somn in mine de zile mari si mai ales de nopti mici, asa ca mi-am petrecut distractiva seara de sambata dormind cu genunchii la gura. Ca prea cald nu era in camera aia. A doua zi am aflat si cum se da caloriferul la maxim, asa ca nu am mai avut problema asta in alte nopti.

Probabil ca as fi dormit toata noaptea dus si cine stie, poate mi-ar fi parut rau sa ma odihnesc atata, daca nu ar fi sunat la ora 2 noaptea telefonul. Na bine, recunosc, sambata seara la ora asta nu e vreme de dormit ci de distractie. Erau cei doi unchi ai mei de care nu mai auzisem de mult nimic si carora li s-a facut probabil dor de mine la un pahar de bere si de vin. Sau doua... sau trei... Prea mult nu am vorbit cu ei, m-am scos repede ca sunt in Danemarca si sunt in Roaming, ca daca vorbeam prea mult cu ei mi se sugeau banii de pe cartela de ramaneam si fara contacte si fara plastic pe ea.

Duminica dimineata a fost prima zi in care am vazut orasul pe viu, adica la lumina zilei si nu numai a blitzului de la aparatul meu de fotografiat. Sincer, nu mi s-a schimbat deloc parerea despre el, bineinteles aceleasi cladiri, dar si acelasi vant, aceleasi strazi goale si aceleasi automate de scos bani ocupate. Cine stie, poate aveau nevoie oamenii de bani sa mearga la biserica. Ma gandesc ca asta o fi distractia de sfarsit de saptamana, sa se duca la banca sa scoata bani, si luni sa se duca sa-i bage inapoi!

Noroc ca duminica nu am avut prea mult timp de pierdut prin oras, ca trebuia sa fiu inapoi la expozitie sa-mi incep si eu treaba, ca doar nu venisem atatea sute de kilometri sa barfesc orasul asta, nu? Dar tocmai cand vreau sa urc in masina, ce-mi vad ochii? In partea din stanga, deci pe partea soferului, deasupra rotii, o zgarietura mare si serioasa, de vreo 4-5 centrimetri latime si de vreo 30 cm lungime! Na fain! Ma uit la masina din stanga, nimic, nici o urma. Dar de fapt, daca-mi amintesc bine, masina asta era aici si cand am parcat, deci nu s-a intamplat acum, in parcarea asta. Dar cand s-a intamplat? Ca masinile din ziua de azi au mai mult plastic decat metal si daca dai in ceva nu mai face „bufff” ci face „crrrac”, asa ca auzi imediat ca s-a intamplat ceva. Deci un lucru e clar, cat timp am fost eu la volan nu s-a intamplat nimic. Si inca un lucru mi-e clar, ca vineri, cand am luat masina de la lucru nu era asa, deci trebuie sa se fi intamplat sambata pe drum in vreo parcare sau ieri seara, in Herning. Nu e asa o tragedie mare, ca oricum e masina de firma, si sunt in interes de serviciu, deci nu ma pune nimeni sa platesc, plus ca masinile noastre sunt toate asigurate, dar e penibil, mai ales ca nu mai stiu cand s-a intamplat. Am facut imediat niste poze si iti dai

seama ca luni dimineata am pus mana pe mobil si am sunat la firma sa le spun ce s-a intamplat. Acolo mi s-a spus sa stau linistit, o sa rezolvam cand ma intorc, doar daca apuc, sa trimit pozele care le-am facut, prin mail ca sa-si faca vreo idee. Dar nu am apucat inca sa terminam convorbirea ca si-a amintit colega mea: „Unde, Fat-Frumos, la calul argintiu deasupra coapsei stanga, spate? Pai acolo a lovit-o Ursul din Gradina cu Salata Fermecata saptamana trecuta, asta e veche, nu-ti fa probleme!” Deci rasuflu usurat, si ii multumesc lui Dumnezeu ca a mai trecut o zi fara sa fac vreun accident, chiar fara sa fiu la volan.

In fiecare zi dupa terminarea lucrului fiecare om normal se bucura ca ajunge din nou acasa sau ca cel putin are liber. Numai eu nu. Si asta nu doar din cauza ca nu sunt om normal. Ci mai ales pentru ca dupa ce se termina treaba la expozitie, ceilalti urcau in masina si se duceau acasa, intr-un oras la vreo ora de mers cu masina, numai eu ramaneam in orasul asta primitiv si linisit. Duminica spre norocul meu am putut lucra pana la 19, dar dupa aia nu am mai avut voie sa raman, ne-au dat afara ca au inchis hala, iar luni la 18 chiar nu mai aveam ce face, totul functiona, asa ca m-am retras in camaruta mea de hotel.

Duminica seara am vrut sa mananc si eu in sfarsit ceva mancare calda, asa ca am pornit la vanatoare de restaurante. Intr-un restaurant gol de tot, in care te afli doar tu si bucatarul care ti se uita in gura cu ce viteza mesteci, nu am avut chef sa intru. In restaurantele unde era ceva lume, daca as fi intrat de unul singur se uitau toti la mine, ca nu s-ar fi potrviti deloc sa ma pun la o masa romantica, la lumina unei lumari si sa rumeg ceva steak de unul singur. Asa ca am ales o pizzeria micuta unde am vazut prin vitrina ceva lume. Intamplarea facea sa fie doar femei in localul ala, adica vreo 4 femei la o masa, alte doua la alta si inca una intr-un colt. Si trebuie sa-ti spun ca in Danemarca, de fapt cred ca in intreaga Scandinavie, toate femeile sunt blonde. Nu am vazut decat foarte putine care sa nu fie blonde, si alea probabil ca erau straine. In Danemarca am vazut numai femei dragute, una si una. Na bine, exagerez, sunt si cateva uratele, sau mai grasute, sau io mai stiu cum, dar majoritatea sunt foarte dragute si simpatice. Dar nici nu se compara cu Suedia! In Suedia a trebuit sa ma leg la ochi cand mergeam pe strada ca sa nu-mi pice pe jos. Si in Suedia, dar mai ales in Danemarca a fost foarte frig cat timp am stat pe acolo, deci nu poti zice ca erau imbracate io stiu cum ca sa te atraga, deci nu e frumusetea pielii abundente care te atrage la ele, cam cum e cand ma plimb prin Timisoara primavara sau vara. Dar totusi multe din ele, pe frigul asta, purtau fusta, ceea ce femeile din Germania nu poarta nici cand sunt caldurile alea din vara. Frumusetea femeilor din Scandinavia le-o poti citi pe fata, toata fata le straluceste, in primul rand de la parul blond, dar si de la zambetul larg si natural cu care se pare ca s-au nascut toate. Sau poate e de la apa, de la lapte, io stiu de unde li se trage. Dar nu numai femeile, ci si barbatii sunt toti blonzi si arata bine, dar nu e treaba mea sa vorbesc despre asta, las femeile sa isi spuna parerea lor. Asa ca femeilor, mergeti in Suedia sau in Danemarca sa fluierati dupa barbati!

Dupa pizza gustoasa de duminica seara, mai ales avand in vedere ca de mult nu prea mai bagasem ceva cald in gura, nu mi-a mai ramas nimic de facut decat sa ma bag in pat, sa citesc si sa ma uit la televizor. La fel si luni seara, cand nu am mai avut chef sa mananc in oras, asa ca m-am dus pana la Aldi Nord si mi-am luat din vitrina frigorifica doi hamburgeri gata facuti pe care i-am incalzit in camera de hotel pe calorifer pana au ajuns la temperatura camerei si i-am mancat cu laptopul in brate. Trebuie sa recunosc ca a fost o cina apetisanta, mai ales ca FastFood am mancat din plin in ultimele 3 saptamani, asa ca eram deja obisnuit. Dar n-o sa-ti vina sa crezi unde am mancat o mancare pe cat de gustoasa, pe atat de fierbinte! In trenul de intoarcere! Mi-era o foame de zile mari, asa ca m-am dus in vagonul restaurant cu gandul sa-mi iau niste sandviciuri si ceva de baut. Dar am vazut oferta lunii, ceva pireu cu carne la un pret mult mai mic decat pizza de cu doua zile inainte din Herning, asa ca nu am stat prea mult pe ganduri. Vorba ceea: „Calule, vrei ovaz?” Si cum nu e bine sa strici ovazul pe gaste, l-am dat la cai. Adica la armasar. Sunt modest, nu?

Despre expozitie nu prea am ce sa-ti povestesc, ca nu am vazut mare lucru din ea, am stat cam tot timpul la standul nostru sa pun pe picioare robotul si apoi sa primesc posibillii clienti si sa le explic

cat de buna e solutia noastra. Si toata asta pe engleza, pentru ca daneza nu stiu inca. Asa ca am fost foarte fericit cand a venit marti seara colegul meu si am putut vorbi din nou germana. E ca si cum calul lui Fat-Frumos ar zice „Ce bucurosi sunt sa pot vorbi din nou omeneste”. De parca nu nechezatul ar fi limba lui iepasca si de parca limba mea materna nu ar fi romana. Dar dintre doua rele il alegi pe ala mai mic, asa ca dupa ce vorbești toata ziua engleza te bucuri sa mai vorbești si o limba cunoscuta. Poate tocmai de asta, ca sa vad daca mai stiu sa vorbești romaneste, scriu asa un mail lung acum!

Colegul meu care a venit marti seara nu a mai apucat sa treaca prin Stuttgart cum era planuit, ca sa vina cu trenul de acolo. Deci a zburat direct la Hamburg de unde a venit cu o masina inchiriată. Asa ca eu miercuri dimineata numai trebuia sa plec cu trenul din Herning si sa schimb vreo 5 trenuri pana acasa, ci trebuia sa ma duc cu masina sa o dau inapoi in Hamburg si de acolo sa iau trenul la 14:24 cu care ajungeam acasa pe la 20:47. Asa ca miercuri de dimineata m-am pus din nou in spatele cârmei si am luat curs spre sud de data asta. Odihnit eram, ca noaptea oricum nu aveam altceva ce face decat sa dorm in hotelul asta, asa ca drumul a fost usor si placut pana la Hamburg. Doar ca in Danemarca pe autostrada limita de viteza este de 110 km, ceea ce e ceva asemanator cu mersul pe bicicleta in comparatie cu o motocicletă cu atas. In continuu trebuie sa fii cu piciorul pe frana, ca 110 km/h ii depasesti pe autostrada cat ai clipi. Dar totu-i bine cand se termina cu bine si nu am platit nici o amenda in Danemarca. Dar vorba ceea: „Nu zi Hop pana nu sari”, asa ca nu as zice ca totul s-a terminat cu bine. Am ajuns in Hamburg cu vreo ora inainte sa-mi plece trenul, asa ca aveam timp destul sa caut gara si locul unde trebuia sa predau masina. Usor de zis, greu de facut. Pentru ca in uriasul oras Hamburg ai zeci de semne care te indica spre port, dar nici unul care sa-ti arate unde e gara. Asa ca o tii spre centru, intrebi din colt in colt si sperii sa mai prinzi trenul, pentru ca timpul trece. Si cand te gandesti ca ai facut 400 km in 3 ore si pentru ultimii 4 kilometri iti trebuie inca o ora, iti vine sa-ti scoti capul pe Schiebedach si sa ii injuri pe toti in limba ta materna. Noroc ca masina asta nu are Schiebedach asa ca injuraturile au ramas in cabina. In sfarsit, dupa aproape trei sfert de ora am gasit in sfarsit gara. Dar acum unde e strada unde trebuie sa predau masina? Tipa la telefon zicea ceva de genul „Kimplallee”. Tocmai cand ma gandeam sa opresc la vreo benzinarie sa intreb pe acolo de vreo harta sau de strada asta, imi aduc aminte ca trebuie sa si bag benzina, ca altfel platesc pretul dublu pe litru. Deci impusc doi iepuri deodata, bag si benzina, intreb si de strada. Bineinteles ca nu auzise nimeni de strada asta, asa ca o caut pe harta ca sa ajung la concluzia ca asa strada nu exista in Hamburg. Mai stiam ca e chiar la hotelul „Reichshof”, dar nici de ala nu stia nimeni nimic. Ma bag in masina, pun mana pe telefon si sun inca o data la Hertz. Tipa, nu stiu daca aceeasi, imi zice ca e pe „Kirschenallee”, adica allea ciresilor si imi mai si explica ca e ca si fructul ala pe care-l culegi din pom. Si strada asta e chiar la hotelul Maritim. Bine, fie si un lup mancat de capra, daca ea asa zice. Dar apropo capra, morala zilei de azi este „nu te increde niciodata intr-o femeie daca nu te uiti direct in ochii ei”. Asa ca ma apuc sa caut noua strada prin jurul garii, tot degeaba. Intreb pe unul, pe altul, pana la urma dau de unul intr-o masina parcată, probabil isi astepta muierea de la cumparaturi, care stie unde-i hotelul si unde-i strada. Chiar aici, dupa colt la dreapta. Ete partz! Nu tu hotel, nu tu strada! Cred ca ala visase urat sau se plictisea mai mult decat ma plictisise eu la Herning. Dau de niste politisti, care imi zic ca e strada paralela, chiar in fata garii, si uite asa ma plimb de jumate de ora in jurul garii. Ca de fapt partea care eu credeam ca e fata garii era spatele. Avea gara asta o fata, ca un spate! In concluzie, morala numarul 2 este: „Nu te increde niciodata intr-un barbat nici daca te uiti adanc in ochii lui, ca te minte fara sa clipeasca!” Crede-ma, stiu ce spun!

Trenul meu a plecat deja de vreo 20 minute, eu ma invarteam in continuu pe aceleasi strazi si incepeam deja sa ma calmez dupa ce am urlat de unul singur vreo jumate de ora si am trecut vreo 3 semafoare pe rosu de nervi pe frumosul, dar foarte aglomeratul oras Hamburg. Io nu inteleg, oamenii astia din Nord nu lucreaza? Pai in Stuttgart sa te duci la ora 14 in timpul saptamanii pe strada cu masina, poti sa faci si curse pe banda opusa, ca nu te deranjeaza nimeni. In schimb sa nu te puna necuratul sa iesi intre 7 si 9 dimineata sau seara cand ies oamenii de la lucru, ca faci picnic pe capota masinii de cat de aglomerate sunt soselele! Dar Hamburg e altfel! Masini peste masini,

pietoni pe toate strazile, din cand in cand mai vezi pietoni si pe trotuar si te minunezi ce cauta pe acolo, taxiuri, trenuri si vapoare. In timp ce cautam gara am trecut de vreo 3 ori peste liniile de cale ferata, dar nici gand sa dau de ea. In fine, dupa ce mai intreb vreo doi taximetristi dau de hotelul cu pricina, care se numea si Maritim si Reichshof in acelasi timp, asa ca ambele tipe aveau dreptate. Dar cu strada nu a nimerit-o niciuna, ca strada se numea de fapt „Kirchenalle”, deci ce are cireasa cu biserica nu stiu!

Dau in sfarsit de parcare a hotelului, dau sa intru si spre norocul meu mai intreb pe un tip de acolo daca acolo e parcare Hertz. Nu, e una mai incolo. Te mai uiti? Dupa ce ai cautat-o o jumate de ora mai poti baga odata in marsalier. Dar de data asta pentru ultima oara. Pentru ca in timp ce vroiam sa ies din nou la lumina soarelui aud „Crrrracc” si ma gandesc doar: „mai, dar mult plastic a avut masina asta!” Avut e bine spus, ca acum i l-am aranjat eu in partea stanga, deasupra rotii din spate. I-am ras toata portiunea deasupra rotii, adica vreo 5 centimetri latime si vreo 30 lungime. Exact ca la masina de la lucru, dar unde nu am fost eu. Parca as fi facut copie la indigo exact asa arata. Deci daca nu am apuca sa fiu eu de vina la prima masina, nu m-am dat batut pana nu am facut-o totusi. Ce sa mai zic!!! Hopa sus inapoi in masina si mai da un colt, de data asta fara sa mai iei vreo aripa ca sa apuci sa parchezi masina asta blestemata odata!

Si uite asa am apucat sa lovesc din nou o masina, dupa vreo 3 ani de cand nu am mai facut-o, ca mi-era deja dor de asa ceva. Doar ca acum nu mai trebuia sa o repar eu sau nu mai mergea reparata cu doua ciocane si o cutie de chit, ca era prea tarziu si cum sangele apa nu se face nu faci nici din plastic masina noua.

Dar asa mare problema nu era si la astia nici atata, dupa ce le-am zis ce s-a intamplat au completat o hartuuta mica, am semnat si asta a fost, nici o intrebare in plus, nici un act, nimic. Dar nu vreau sa vad factura care vine la noi la firma. Asigurarea platita era cu acoperirea costurilor peste 550 euro, pana la 550 euro trebuie sa platim noi. Adevarul e ca la asa o porcarie mica, ajunge sa coste pana la 3000 de euro dupa cum ii cunosc pe astia care repara masinile.

Si cu asta am incheiat capitolul condus, sper ca pentru vreme indelungata. Si capitolul zgarierturi spre ca la fel, pana nu am masina mea nu vreau sa am de-a face cu asta!

Ajuns in mult cautata gara am avut norocul sa dau peste un tren care pleca in 10 minute spre Stuttgart, si asta era chiar unul care mergea direct, asa ca nu a mai trebuit sa mai schimb nimic. Dar revenim la „nu zi hop”. Tot trenul, dar absolut toate locurile din cele 5 vagoane erau rezervate, fara exceptie, majoritatea de la Hannover, adica o statie la vreo 150 kilometrii. Deja ma vedeam stand pe coridor cu bagajele in brate, 5 ore si 700 km pana la Stuttgart. Cand in sfarsit, in ultimul vagon, am gasit intr-un compartiment de fumatori un loc liber. Si aici cand zici fumatori, apoi fumatori sunt, ca de la Hamburg pana la Frankfurt, unde s-a cam golit trenul numai fumul lor am respirat, oxigen imi luam din punga! Si asta dupa ce aveam loc rezervat in celalalt ICE la fereastra, cu masuta pentru laptop si alte cele! Plus ca daca prindeam trenul ala nici nu mai aveam cand sa fac accidentalul. Dar ce-a fost a fost, sa nu ne mai spargem capul cu trecutul, mai bine sa ne uitam in spatele nostru sa vedem ce vine. Ca asa stau eu in tren acum, cu spatele la directia de mers.

Dupa ce am dormit o ora buna ca sa ma calmez de toate ce-or fost, am pus mana pe telefon, am vorbit o tura cu cei dragi din Germania, adica cu cei care mi-au raspuns, ca unii s-au dat la fund dupa ce m-au trezit la 2 noaptea si dupa aia de plictiseala mi-am scos Laptopisetul si m-am apucat sa iti scriu povestea asta.

Si uite asa am ajuns sa scriu iar 6 pagini si aproximativ 5200 de cuvinte, tocmai bine cand mi se anunta sosirea in Stuttgart.

Si-am incalcat pe-o sa care se deplaseaza cu 224 km/h si v-am spus povestea asa.

**Manuel Fernbacher,
12.11.2003**